

Ne'sin?

Herkes kendi soyadını kendisi seçtiği için insanların bütün gizli aşağılık duyguları ortaya çıktı. Dünyanın en cimrileri 'eli açık' dünyanın en korkakları 'yürekli' dünyanın en tembelleri 'çalışkan' gibi soyadları aldılar! Kendime Nesin soyadını aldım. Herkes "Ne'sin?" diye çağırdıkça, ne olduğumu düşünüp, hatırlamam için.'

'Var' dan geldik 'var'a gideriz bizden kim usanası? Kur-an'ı Kerim'de anlatılır ki: Allah dünyada hiç bir şey yokken, hatta dünya yokken, ruhlar âlemini yarattı. Sonra bütün ruhları bir araya toplayıp sordu: **'Elestü bi- rabbikum?'** (Ben sizin rabbiniz değil miyim?) Ruhlarımız bu soru karşısında **'Kalu bela'** dedi.(sen bizim şüphesiz rabbimizsin) **'Hay'**dan geldik **'hu'** ya gideriz bizi kim bıkası?

Şükretmek gerek alabildiğimiz her nefes için tekrar şükretmen lazım verebildiğimiz her nefes için. He iki nefeste iki şükür gizlidir, bilmek gerek evvela, ondan sonra her işimiz kolay olur. Ol dergâhtan geldik bu meclise, bu meclisten döneceğiz o dergâhın kapısına. Kimse bu fani âlemde ben şuyum ben buyum teranesiyle ayakta uyumasın.

Yoktan gelip ota gitmesin!

Yoktan gelip yoka gidenlere yazıklar olsun.

Yaşamını heba eyleyenlere; israf edene verilmiş olan nimeti, boş yere

teneffüs edene lafzı, nafile yere yorana kalbi, ruhu yok yere krize sokana yazıklar olsun. Yaratanı yok bilene, küfrü yol bilene, zalimi lider bilene, tabiatı nura tercih edene, batılı hak yerine koyana yazıklar olsun.

'Kendini bil' der bütün filozoflar; kilolarınca mesafelerince hudutlarınca bunu söyler. **'Tanı kendini'** der akıl adamları... Gönül adamları **'Kendini bilen rabbini bilir'** der. **'Zübdei âlem'** der Şeyh Galip insana... Âlemin özü yani... Sen bilmezsen kendini başkası hiç bilmez seni. Topla enseni, devşir aklını, çekidüzen ver hayatına. Giden an'lar sendendir, hesabını iyi yap. Kâr ile zarar ortada; seç. Her insan kendisinin aynasıdır bakmasını bilirse niçin yaratıldığını da bilir! İşte insanın hikâyesi; mezar taşında yazan doğum tarihi ile ölüm tarihi arasındaki kısa çizgidir.

'İnsan üç beş damla kan, ırmak üç beş damla su

Bir hayata çattık ki, hayata kurmuş pusu.'

böyle diyor Necip Fazıl. Doğu irfanının büyük bilgisi Sadî Şirazî ise 'İnsan nedir?' sorusuna:

'Yek katre-i hûnest,

Sâd hezârân endîşe'

yani **'İnsan üç beş damla kan ve bin bir endişedir.'** şeklinde bir cevap veriyor. İşte insanın hikâyesi...

Sadrazam Talat Paşa, bir gün Neyzen Tefvik'e devlet dairelerinin birinde kâtiplik önerir. Neyzen Tefvik: **'Kâtip olacağım da ne olacak?'** diye sorar. Teşekkür beklerken böyle bir soru ile karşılaşınca şaşırان Talat Paşa, memurluk katlarını alttan üste sıralar: **'Önce şu, sonra bu...'** Neyzen'in hala hoşnut olmadığını sezince de, şöyle sürdürür: **'Daha sonra vekil, nazır, kim bilir belki de sadrazam...'** Neyzen'in yanıtı yine bir soru olur: **'Ya sonra?'** Talat Paşa, bir an duraksar **'sonrası'** padişahlıktır çünkü. İster istemez: **'Hiç!'** der. Bu yanıt karşısında güler ve şöyle der Neyzen Tefvik: **'Ben bugün de hiç'im! Sonu hiç olduktan sonra,**

Gürhan GÜRSES

onca zahmete katlanmaya ne gerek var?’ Neylerim dünya mülkünü? Mal da yalan mülk de yalan... Ey divane gönlüm! Sen de Neyzen gibi var biraz oyalan.

Aynı hikâyecik Hoca’ya da izafe edilir. Nasrettin Hoca’ya sormuşlar: **‘Kimsin?’** O da: **‘Hiç!’** demiş. **‘Hiç kimseyim.’** Dudak büküp önemsemediklerini görünce sormuş Hoca: **‘Sen kimsin?’**

‘Mutasarrıf.’ demiş adam kabara kabara. **‘Sonra ne olacaksın?’** diye sormuş Nasrettin Hoca. **‘Herhalde vali olurum.’** diye cevaplamış adam. **‘Daha sonra?’** diye üstelemiş Hoca. **‘Vezir!’** demiş adam. **‘Daha daha sonra ne olacaksın?’** Adam: **‘Bir ihtimal sadrazam olabilirim.’** demiş. **‘Peki, ondan sonra?’** Artık makam kalmadığı için adam boynunu büküp son makamını söylemiş: **‘Hiç.’** Hoca durur mu? **‘Daha niye kabarıyorsun be adam. Ben şimdiden senin yıllar sonra gelebileceğin makamdayım: Hiçlik makamında!’**

Hoca gibi bakabilseydik hayata mi-zah katabilseydik zekâyla karışık, Neyzen gibi ciddiye almasaydık hayatı ney üfleyerek icra edebilseydik hüneri, Mevlana gibi gönle hitap edip gönül ülkesinin serdarı olabilseydik sürekli muhteşem olurdu her şey. Nietzsche hiçlik atına binerken ve **‘Tanrı öldü.’** diye atını dörtünce sürerken, Turgenyev, Bazarov tiplmesiyle hiçliği ifade ederken; hiçliğin aslında bir hiç olduğunu söylememiz gerek.

Aziz Nesin’e soyadını sorarlar. Şöyle cevap verir: **‘1934 yılında soyadı kanunu çıktı.’**

Herkes kendi soyadını kendisi seçtiği için insanların bütün gizli aşağılık duyguları ortaya çıktı. Dünyanın en cimrileri ‘eli açık’ dünyanın en korkakları ‘yürekli’ dünyanın en tembelleri ‘çalışkan’ gibi soyadları aldılar! Kendime Nesin soyadını aldım. Herkes “Ne’sin?” diye çağırdıkça, ne olduğumu düşünüp, hatırlamam için.’

Hiçlik fütuhatını ahire erdirirken Kuran’dan insanın yaratılış macerası ile ilgili hükmü hatırlatalım. Kur’ân-ı Kerim’de insanın bu yaratılış macerası şöyle anlatılır: **‘Andolsun ki biz, insanı çamurun özünden yarattık. Sonra Âdem’in neslini, sağlam bir yerde (rahimde) bir nutfeye (az bir su) yaptık. Sonra nutfeyi kan pıhtısına haline getirdik. Ondan sonra kan pıhtısını bir parça et yaptık. Bu bir parçacık eti kemiklere (iskeletlere) çevirdik; bu kemikleri de etle kapladık. Sonra da ona başka bir yaratılış (ruh) vererek insan haline getirdik. Bak ki şekil verenlerin güzeli olan Allah pek yücedir.’**

İşte insanın hikâyesi ya da hiçliğin...

Böbürlenmenin anlamı yok.

Makama ermenin...

Zenginliğe bürünmenin...

Kendini bir şey sanmanın...